

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ (първи състав)
11 ноември 2014 година

Дело F-52/11

Carlo De Nicola
срещу
Европейска инвестиционна банка (ЕИБ)

„Публична служба — Персонал на ЕИБ — Психически тормоз — Процедура по разследване — Доклад на анкетната комисия — Неправилно определяне на психическия тормоз — Решение на председателя на ЕИБ да не предприема никакви действия по жалбата — Отмяна — Иск за обезщетение“

Предмет: Жалба, подадена на основание член 270 ДФЕС, с която г-н De Nicola иска по същество, от една страна, да се отмени писмото от 1 септември 2010 г., с което председателят на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ, или по-нататък „Банката“), отхвърля неговата жалба за психически и „служебен“ тормоз, и от друга страна, да се осъди ЕИБ да поправи вредите, които според него е претърпял в резултат на посочения тормоз

Решение: Отменя решението от 1 септември 2010 г., с което председателят на Европейската инвестиционна банка отхвърля жалбата на г-н De Nicola за психически тормоз. Осъжда Европейската инвестиционна банка да заплати на г-н De Nicola сумата от 3 000 EUR.. Отхвърля жалбата в останалата ѝ част. Европейската инвестиционна банка понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на г-н De Nicola.

Резюме

1. Жалби на длъжностните лица — Длъжностни лица на Европейската инвестиционна банка — Увреждащ акт — Понятие — Подготвителен акт — Становище на анкетната комисия (член 3.6 от Кодекса за поведение на персонала на Европейската инвестиционна банка; точка 5.5 от Политиката на Европейската инвестиционна банка в областта на личното достойнство на работното място)

2. Длъжностни лица — Длъжностни лица на Европейската инвестиционна банка — Психически тормоз — Понятие — Посегателство срещу самоуважението и увереността в себе си — Липса на изискване за злонамереност на лицето, което оказва тормоз (член 3.6.1 от Вътрешния правилник за персонала на Европейската инвестиционна банка; член 2.1 от политиката на Европейската инвестиционна банка в областта на личното достойнство на работното място)

*3. Съдебно производство — Обжалване — Изисквания за форма — Ясно и точно изложение на посочените основания
(член 35, параграф 1, буква д) от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)*

1. Увреждащи мерки са единствено тези, които произвеждат задължително правно действие, което може да засегне пряко и непосредствено интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение. Когато става въпрос за актове или решения, чието изготвяне се осъществява в няколко фази, по-конкретно след приключване на вътрешна процедура, по принцип обжалваеми актове са само мерките, с които се определя окончателно позицията на администрацията след приключване на тази процедура, като се изключват междинните мерки, чиято цел е да се подготви окончателното решение. Подготвителните актове за определено решение не са увреждащи актове и едва при обжалване на решението, прието в края на процедурата, жалбоподателят има възможност да обжалва незаконосъобразността на предходните актове, които са в тясна връзка с това решение.

Становището на анкетната комисия на Европейската инвестиционна банка, компетентна по въпросите на политиката в областта на личното достойнство на работното място, съставлява подготвителен акт за окончателното решение, което се взема от председателя на Европейската инвестиционна банка. Като се има пред вид, че становището на посочената комисия само по себе си не е обжалваем акт, исканията за неговата отмяна трябва да се отхвърлят като недопустими.

В замяна на това незаконосъобразността на посочената анкетна комисия може да бъде изтъкната в подкрепа на исканията за отмяна на окончателното решение, взето от председателя на Европейската инвестиционна банка. Всъщност, видно от вътрешните правила, озаглавени „Политика в областта на зачитането на личното достойнство на работното място“, приета от Европейската инвестиционна банка и предвидена в член 3.6 от кодекса за поведение на персонала на Банката, становището на анкетната комисия съставлява съществено изискване на процедурата, като следователно неговото неспазване в резултат на нередности от материален или процедурен характер съставлява порок, който засяга законосъобразността на решението на председателя на Банката, взето въз основа на посоченото становище.

(вж. точки 142, 144 и 145)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — решение D/ЕИБ, T-275/02, EU:T:2005:81, т. 43—46 и цитираната съдебна практика

Съд на публичната служба — решение Donati/ЕЦБ, F-63/09, EU:F:2012:193, т. 139

2. Съгласно текста на член 3.6.1 от Кодекса за поведение на Европейската инвестиционна банка психическият тормоз е определен като повтарящи се в продължение на достатъчно дълъг период враждебни или неуместни изказвания, прояви или действия на един или няколко членове на персонала по отношение на друг член на персонала. Нелюбезна забележка, скарване, при което в момент на раздразнение са изречени неприятни думи, не съставляват психологически тормоз. В Политиката на Банката в областта на личното достойнство на работното място се уточнява, че обстоятелството дали въпросното поведение е умишлено или не, е без значение. Определящият принцип е, че тормозът и сплашването са нежелателно и недопустимо поведение, което засяга самоуважението и увереността в себе си на лицето, към което е насочено.

От това следва, че от гледна точка на вътрешните правила на Банката психически тормоз, който поражда задължение за съдействие от страна на Банката, е налице когато изказванията или проявите или действията на лицето, оказващо тормоза, са довели обективно и следователно със своето съдържание до засягане на самоуважението и на увереността в себе си на лицето, което е обект на тормоз в рамките на Банката.

Не е в съответствие с тези задължителни вътрешни правила становището на анкетната комисия в областта на психическия тормоз, което изисква дадени действия да са умишлени, за да са съставомерни на психически тормоз.

(вж. точки 143, 149, 150 и 154)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — решение CG/ЕИБ, F-103/11, EU:F:2014:185, т. 69

3. Съгласно член 35, параграф 1, буква д) от Процедурния правилник на Съда на публичната служба жалбата трябва да съдържа основанията и изложените фактически и правни доводи. Тези елементи трябва да бъдат достатъчно ясни и точни, за да се позволи на ответника да подготви своята защитата си, а на Съда на публичната служба — да се произнесе по жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С цел гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да бъде допустима една жалба, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които тя се основава, да се установяват по логичен и разбираем начин в самия ѝ текст.

Важно е да се добави, че основната роля на адвоката като подпомагач правораздаването е именно да обоснове съдържащите се в жалбата искания с достатъчно разбираеми и логични правни доводи, като се има предвид обстоятелството, че писмената фаза пред Съда на публичната служба по принцип включва само една размяна на писмени становища.

(вж. точки 161 и 162)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — решение АН/Комисия, F-76/09, EU:F:2011:12, т. 29 и 31 и цитираната съдебна практика